

Scrisoare pentru anul 2024

Călătorind împreună

În ultimele 18 luni, comunitatea noastră din Taizé s-a aflat într-o aventură de credință. Am pregătit în acest timp o „Întâlnire a Poporului lui Dumnezeu” denumită simbolic „Together”¹ („Împreună”) cu parteneri din mișcări, comunități și organizații aparținând diferitelor Biserici Creștine. Intuiție a Fratelui Alois² exprimată cu ocazia deschiderii Sinodului despre Sinodalitate în cadrul Bisericii Catolice, pregătirea evenimentului „Together” ne-a condus spre o intensificare a ascultării celorlalți, spre o căutare a darurilor prezente în diferite Biserici și confesiuni, precum și printre oamenii de bună voință.

Veghea de rugăciune ecumenică din Piața Sf. Petru din Roma a adus împreună peste 20 de lideri religioși provenind din diferite Biserici, invitați de Papa Francisc, precum și toți participanții la cea de-a XVI-a Adunare generală a Sinodului Episcopilor Catolici împreună cu 18 000 de persoane de toate vârstele provenind din toată lumea, inclusiv 4000 de tineri adulți care au venit pentru un week-end și care au fost cazați în diferite parohii din Roma. În același timp, s-au desfășurat întâlniri în 222 locuri diferite din jurul lumii pentru a fi în comuniune de rugăciune cu evenimentul din Roma.

Uitându-ne înapoi, cum putem înțelege această experiență? În ce mod deschide posibilitatea pentru creștini de a călători împreună în viitor? „Unul este Învățătorul vostru, iar voi toți sunteți frați” (Matei 23,8), a spus Domnul nostru Iisus Hristos. Nu sunt oare toți creștinii frați și surori, uniți de o comuniune chiar dacă imperfectă încă, dar reală? Nu este oare Hristos Însuși Cel care ne cheamă și ne deschide o cale pe care să pășim ca împreună-pelerini cu El și împreună cu cei care viețuiesc la periferia societăților noastre? În această călătorie, printr-un dialog de împăcare, vrem să ne reamintim că avem nevoie unii de alții, nu în sensul în care să ne impunem ideile, ci ca o contribuție la pace în familia umană.³

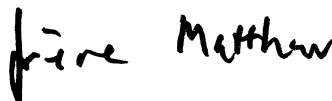
În semn de recunoștință pentru acest simțământ tot mai mare de comuniune, putem să găsim momentum-ul necesar pentru a înfrunta provocări actuale precum urgența climatică sau polarizările care divizează familia umană. Prin întâlnire și ascultare reciprocă, să pășim împreună ca un popor al lui Dumnezeu.

Ce înseamnă pentru noi redescoperirea ascultării celuilalt? Suntem pregătiți să încercăm să înțelegem temerile care se pot ivi sau vrem să le ignorăm?

La întoarcerea de la Roma spre Taizé, m-am oprit în Ljubljana, capitala Sloveniei, locul unde se va desfășura cea de-a 46-a Întâlnire Europeană a tinerilor adulți⁴ care se vor întâlni cu echipa internațională a tinerilor voluntari care au pregătit evenimentul, frați din comunitatea Taizé, călugărițe din ordinul Sf. Andrei și prieteni din Slovenia. Reflecția din rândurile de mai jos, pe tema „Călătorind împreună”, este în mare, un rod al conversațiilor avute în acele zile.

Mulțumesc fraților mei, persoanelor care s-au implicat în pregătirea acestui scrisoare și tuturor celor care iau parte la acest pelerinaj.

Cu cele mai alese doriri de bine,

---

¹ Această veghe de rugăciune a avut loc în seara zilei de 30 septembrie 2023. Pentru mai multe informații, a se vedea: together2023.net.

² Fratele Alois, prior al comunității din Taizé de la moartea Fratelui Roger, 16 august 2005, până la 2 decembrie 2023. Cum vom putea exprima recunoștința noastră pentru acești 18 ani de slujitor al comuniunii în obștea noastră, pentru inițiativele sale ecumenice continue și pentru dorința sa de a căuta mereu căi de solidaritate cu persoanele aflate în dificultate?

³ Care este chemarea pe care Dumnezeu ne-o adresează în fața suferinței provocate de conflictele din Ucraina, Palestina și Israel, Afganistan, Myanmar, Pakistan, Haiti, Nicaragua, Sudan și din atâtea alte locuri din lumea de astăzi?

⁴ 28 Decembrie 2023 – 1 ianuarie 2024

În Ljubljana, am auzit pe cineva spunând: „Astăzi, a fi un om al străzii nu este doar o chestiune care implică o casă materială. Pentru mulți oameni este vorba despre o realitate interioară. Dar căutarea acestei siguranțe interioare poate duce la reflecții ulterioare care izolează și mai mult”. Altcineva a întrebat: „Dar când ne hotărâm să călătorim, în cât de multe aspecte trebuie să cădem de acord pentru porni la drum împreună? Există pericolul unor cuvinte goale care să ascundă că noi, de fapt, doar îi tolerăm pe ceilalți. Când ne deschidem dialogului însă, riscăm”. Unde ne duc aceste întrebări?

Ascultarea

În inima fiecărui dialog se află ascultarea. Moise a îndemnat poporul lui Dumnezeu: Shema Yisrael. – „Ascultă, Israele” – (Deuteronom 6,4) cuvinte care au dat numele rugăciunii lor zilnice. Secole mai târziu, regula Sf. Benedict de Nursia⁵ va începe cu cuvintele „Ascultă atent”.

A asculta este un act de iubire. Ascultarea se află la baza oricărei relații de încredere. Fără ascultare nu se poate obține foarte mult. Nici o relație nu poate funcționa fără ascultare. Când îl ascultăm pe celălalt în mod dezinteresat, îi oferim spațiul necesar existenței. Îi oferim spațiul necesar pentru a transmite ceea ce dorește să exprime, uneori și ceea ce nu poate fi exprimat în cuvinte.

Iar inima ascultării este liniștea⁶. Biblia ne oferă multe astfel de exemple. Ilie întâlnește pe Dumnezeu în adierea de vânt lin mai degrabă decât în cutremur, în vijelie sau foc (III Regi 19,11-13). Maria, sora Martei stă la picioarele lui Hristos și Îl ascultă (Luca 10,39)⁷. „Tu mi-ai deschis urechile” spune o veche rugăciune biblică (Psalmul 40,6, expresie care se regăsește doar în anumite traduceri ale Vechiului Testament).

Astăzi avem adesea impresia că cine strigă cel mai tare va avea succes. Violența pare să se intensifice în atât de multe locuri încât nu știm încotro să apucăm. Dar Dumnezeu nu este niciodată autorul violenței⁸ și nu impune niciodată. „Auzi-voi ce va grăi Domnul Dumnezeu; că va grăi pace peste poporul Său” (Psalmul 84,8).

Oare nu este aceasta calea de urmat: să încercăm să îl ascultăm și să îl înțelegem pe celălalt? Departe de a deveni docili sau a trece sub tăcere injustițiile, „o inimă care ascultă” (III Regi 3,9) ne ajută să luăm decizii curajoase și creative, înrădăcinate în adâncul convingerilor noastre interioare, acolo unde Dumnezeu e mai aproape decât îndrăznim noi să sperăm...

Călătorind

Călătorim oare prin viața ca turiști sau ca pelerini? Călătorim doar pentru a observa din exterior sau există o sete interioară, în adâncul sufletului nostru, care ne poartă înainte? Pelerinul, chiar înainte de a-și vedea destinația, caută un sens în fiecare pas al călătoriei, intuind direcția. O cale fără un scop însă, poate deveni o rătăcire fără scop⁹.

Când se întâmplă acest lucru, să ne amintim ceea ce a spus Iisus: „Eu sunt Calea, Adevărul și Viața” (Ioan 14,6)? A pași împreună cu el înseamnă a ține aceste trei realități împreună. Iisus în Persoană este calea pe care o urmăm, putem să ne încredem în ceea ce spune El, ne conduce într-o plinătate pe care nu ne-am imaginat-o niciodată.

Iisus nu a exclus pe nimeni din călătoria Sa. În rădăcinat în comuniunea cu Dumnezeu, Și-a împărtășit viața cu oricine a venit la El, drepti sau păcătoși. El a recunoscut prezența lui Dumnezeu în cei aflați la marginea societății, în păcătoși, în cei proscrisi și chiar și în cei care nu făceau parte din propriul său popor. Iisus a dat din ceea ce avea și a primit și de la cei pe care i-a întâlnit. Viața lui a fost stimulată, adesea chiar îmbogățită, de aceste interacțiuni.

Nu ne invită oare Hristos, blând și smerit la inimă¹⁰, pe aceeași cale? Suntem noi pregătiți să căutăm generozitatea smereniei¹¹ pentru a primi ceea ce alții pot oferi pe această cale?

⁵ Sfântul Benedict de Nursia, (aprox. 480 - aprox. 547) a fost părintele monahismului occidental. Regula scrisă de el a fost adoptată în întreaga Europă pe măsură ce mănăstirile se dezvoltau și a influențat multe reguli monastice ulterioare.

⁶ În timpul veghii de rugăciune Together, Papa Francisc a vorbit despre tăcere: „În această seară, noi, creștinii, am tăcut în fața Crucii San Damiano, precum ucenicii care ascultă în fața crucii, tronul și catedra Învingătorului. Tăcerea noastră nu a fost o tăcere goală, ci un moment încărcat de așteptare și de disponibilitate. Într-o lume plină de zgomot, nu mai suntem obișnuiți cu tăcerea, ba chiar uneori ne este greu să suportăm, pentru că ne pune în fața lui Dumnezeu și în fața noastră înșine. Și totuși, ea este la baza cuvântului și a vieții. (...) Tăcerea, în comunitatea eclezială, face posibilă comunicarea fraternă”. (În limba română preluat de aici: <https://www.magisteriu.ro/predica-papei-la-vegheea-ecumenica-de-rugaciune-dinaintea-sinodului-episcopilor-2023/>)

⁷ În multe culturi, așezarea la picioarele cuiva sau atingerea picioarelor acestuia reprezintă un mod de a-l onora. Ce ar putea însemna pentru noi să ne așezăm la picioarele lui Iisus?

⁸ Moartea lui Hristos pe cruce ne arată că Dumnezeu este alături de cei care suferă și niciodată de partea autorilor suferinței. Iisus a plâns la moartea prietenului său Lazăr, iar Învierea Sa ne arată că moartea și suferința nu vor avea niciodată ultimul cuvânt.

⁹ Uneori ne confruntăm cu astfel de momente în viața noastră în care nu putem zări niciun obiectiv, din diverse motive. Există momente în care trebuie să acceptăm să ne aflăm într-un deșert spiritual.

¹⁰ A se vedea Matei 11,30. Când inima noastră devine mai blândă, nu este acesta un semn că suntem pe cale cu Domnul? Opusul iubirii nu este mânia, nici măcar ura, ci împietrirea inimii.

¹¹ Smerenia nu are nimic de-a face cu supunerea sau umilirea. Dimpotrivă, ea necesită o mare putere interioară și nu zdrobește niciodată darurile sau calitățile unei persoane.

¹² „Singurul mod de a ne cunoaște poveștile este ca mai întâi, să cunoașteți oamenii și, mai apoi, aceștia ar putea să vă spună povestea lor. (...) Poveștile, și mai ales cântecele, ne ajută să ne amintim. De aceea spun povești și cânt în limba mea Adnyamathanha, pentru că mă ajută să îmi amintesc cine sunt. Mă ajută să îmi amintesc că sunt făcut după chipul lui Dumnezeu și că Dumnezeu, în calitate de Creator, a creat toate lucrurile. Și îmi amintesc de toate acestea.” Aunty Denise Chapman, Superintendent și Pastor Adnyamathanha al Bisericii Unite (Uniting Church) din Australia de Sud. Din cartea Yarta Wandatha © 2014 Denise Chapman.

¹³ A se vedea *Pastorul Anne-Laure Danet*: „Diviziunile nu sunt același lucru cu diversitatea. Nu diversitatea Bisericilor este cea care este în discuție. Aceasta este normală, chiar necesară, deoarece ține cont de identitățile noastre respective: culturală, istorică, socială, etnică, sexuală, etc. Dacă aceste identități sunt secundare, deoarece în Hristos «nu mai există iudeu nici elin, rob sau liber, parte bărbătească sau parte femeiască» (Galateni 3,28), ele există și în ele se întruchipează existența credincioșilor. Din momentul în care rămân secundare, ele devin bogății prin faptul că permit o anumită porozitate. (...) Departe de a netezi identitățile, ele le întăresc și le rafinează fără a le separa, (...) dar, dimpotrivă, recunoscând în celălalt darurile și acțiunea Duhului Sfânt. Ele fac astfel posibilă făurirea unei identități comune. Acesta este un nou pas în mișcarea ecumenică, care a trecut de la unitatea în diversitate (respingând orice formă de uniformitate) la unitatea în diversitatea reconciliată. (Preluat din „La diversité en Église, de la division à l'enrichissement mutuel” în *Contacts, Revue Française de l'Orthodoxie nr. 282 aprilie-iunie 2023*).

¹⁴ A se vedea: Sf. Maxim Mărturisitorul; „să arătăm simpatie unii pentru alții și prin smerenie să ne vindicăm unii pe alții.” (*The Ascetic Life, 41*; trans: Polycarp Sherwood osb, Newman Press 1953). În limba română: *Cuvânt ascetic al Sf. Maxim Mărturisitorul, în Filocalia. Vol 2, p. 27-62, Editura Institutului Biblic și de Misiune al Bisericii Ortodoxe, 2008*.

¹⁵ În timpul veghii de rugăciune ecumenică *Together, am invocat Duhul Sfânt folosind vechea rugăciune „Adsumus Sancte Spiritus (Stăm în fața ta, Duhule Sfinte)”, care a fost rostită înaintea ședințelor Sinoadelor Ecumenice încă din cele mai vechi timpuri pentru a cere Duhului Sfânt să arate calea. A se vedea <https://tinyurl.com/Adsumus>*

¹⁶ „Împărăția lui Dumnezeu” nu este obiectul unei viziuni ideale, ci este înrădăcinată în „realitate”. ... O viziune care nu este înrădăcinată în realitatea acestei lumi este o iluzie. O iluzie este creată de incapacitatea sau de refuzul de a înfrunta problemele vieții. Este o evadare pe tărâmul irealului, în afara sferei realului.” *Choan-Seng Song, teolog taiwanez, Jesus and the Reign of God (Iisus și Împărăția lui Dumnezeu), Fortress Press, 1993, p. 77*.

¹⁷ În Revelațiile sale, pustnica englezoaică din secolul al XIV-lea, *Juliana de Norwich*, scria: „(Dumnezeu) dorește să știm că ia în seamă nu numai lucrurile nobile și relevante, dar se ocupă și de cele mici și mărunte, de cele joase și simple, la fel precum și de celelalte. La aceasta S-a referit când a spus: «Toate lucrurile vor fi bune»; căci vrea să știm că nici cel mai mic lucru nu va fi uitat...”

¹⁸ „Simțirea prezenței lui Dumnezeu va fi distorsionată dacă nu reușim să vedem realitatea lui Dumnezeu în termenii realității apropiatei noastre. Iar simțul realității apropiatei noastre va fi desfigurat dacă nu este văzut în termenii realității lui Dumnezeu.” *Kosuke Koyama, teolog japonez, în Water Buffalo Theology, Orbis Books, 1974, p. 91*.

Viața Bisericii și a societății este a călători împreună. Cu toate acestea însă, fiecare persoană are nevoie de spațiu pentru ca propria creativitate și propriile idei să se poată exprima. Dar acestea sunt oferite pentru a fi împărtășite, pentru a construi viața noastră împreună în cadrul Bisericii, în cadrul familiei umane. Corzile unei chitare stau una lângă alta, însă când sunt folosite împreună, ele produc un sunet frumos...

A fi împreună cu ceilalți

Nu este întotdeauna ușor să fii împreună cu ceilalți. Fiecare dintre noi își poartă rănilor. Uneori ne-am rănit unii pe alții.

A fi cu oamenii înseamnă a-i asculta. A le oferi timp și spațiu pentru ca ei să ne poată spune povestea lor¹². A-i asculta înseamnă a-i accepta în specificitatea lor. Este posibil să nu fim de acord sau chiar să avem o altă viziune asupra lumii. Dar ceea ce este uimitor este că, atunci când îi ascultăm, când îi lășăm să își spună povestea, de cele mai multe ori, descoperim umanitatea noastră comună. Diferențele nu sunt atât de mari pe cât ne imaginăm. Unitatea în diversitate este într-adevăr posibilă¹³. Și poate că aceia dintre noi care tânjesc să devină ucenici ai Domnului Iisus Hristos vor fi uimiți să descopere că există deja o unitate în Dumnezeu și în Hristos (Ioan 17,21-23) care depășește așteptările noastre.

Dar ce facem când alții ne spun cum au fost răniți, sau chiar cum i-am rănit noi, vom îndrăzni să le punem cuvântul la inimă? Putem cădea atât de ușor în mecanisme de autoapărare. Și nu-i mai ascultăm, să încercăm să ne protejăm pe noi înșine sau să apărăm punctul nostru de vedere. Compasiunea din inimă nu înseamnă oare a fi gata să luăm în serios suferința celuilalt? Poate că, uneori, a suferi împreună poate deschide o cale prin care putem fi împreună, chiar dacă nu suntem capabili să lășăm în urmă acea suferință¹⁴.

Uneori trebuie să acceptăm că e necesar un pas înapoi. În aceste momente, putem să ne încredințăm Duhului Sfânt cerându-l să ne învețe ceea ce trebuie să știm¹⁵. Înseamnă să fim suficient de smeriți să nu vrem să ne impunem propriile idealuri, ci să primim ceea ce așază celălalt în fața noastră¹⁶.

Nădejdea nu trebuie niciodată abandonată¹⁷. Sfântul Apostol Pavel, copleșit de iubirea infinită a lui Hristos cel Înviat, după ce l s-a împotrivit cu înverșunare, ne asigură că dragostea lui Dumnezeu a fost revărsată în inimile noastre prin Duhul Sfânt, Cel dăruit nouă (Epistola către Romani 5,5). Ne putem baza pe această prezență delicată chiar și atunci când nu o simțim. Nu va renaște oare atunci încrederea prin noi, oricât de fragilă ar fi, oferind suficientă lumină pentru a putea face următorul pas împreună cu Dumnezeu și cu oamenii încredințați nouă?

A rămâne cu Dumnezeu, a rămâne cu oamenii

Călătoria necesită timp – uneori o viață întregă – la fel cum ascultarea necesită timp pentru ca relațiile să se poată dezvolta. Poate că aici intră în joc răbdarea și fidelitatea.

A călători cu alții, a călători cu Dumnezeu. Pentru mulți dintre noi, aceste realități sunt inseparabile. Avem nevoie de amândouă¹⁸.

Precum mlădițele care cresc din viță, Iisus ne invită să rămânem în El, așa cum El rămâne în noi (a se vedea Ioan 15). A rămâne înseamnă ceva care durează în timp. Ceea ce ni se cere nu este doar un angajament de un moment, ci să rămânem în El toată viața. Numai prin această persistență în El putem continua să creștem și să dăm roade.

Ce este acest rod? Iisus continuă spunând: „lubiți-vă unii pe alții așa cum v-am iubit Eu. Nimeni nu are o iubire mai mare decât să-și dea viața pentru cei pe care îi iubește”. A merge pe această cale înseamnă a ne asuma riscul de a da totul pentru a-L urma pe Hristos, pentru ca, în toată libertatea, să putem iubi până la capăt. Dragostea evanghelică nu este pur și simplu o afecțiune, ci dăruirea de sine pentru alții. Aceasta este călătoria vieții noastre prin care trecem de la a fi slujitori la a fi prieteni ai lui Hristos.

Rodul este oferit de viețile trăite pe deplin. Crește în mod natural atunci când rămânem în Hristos și trăim prin viața Lui, așa cum ramurile primesc viață de la viță. Descoperim o bucurie deplină atunci când îmbrățișăm chemarea Evangheliei. Suntem pregătiți pentru aceasta?

Călătorind împreună în lumea de astăzi

Confruntându-se cu provocările actuale și cu propria noastră fragilitate, așa cum am spus mai devreme, unii oameni se simt uneori fără adăpost. Vedem Creația rănită a lui Dumnezeu, din care face parte și familia noastră umană rănită. Suferința poate fi transmisă din generație în generație la popoarele care au fost exploatate și umilite. Cunoaștem familii care sunt dezbinat de conflicte și războaie. Recunoaștem, de asemenea, că uneori, viețile au fost rănite chiar de oamenii care mărturisesc numele lui Hristos în Biserică și, așa cum s-a întâmplat și în comunitatea noastră, la Taizé¹⁹.

Cu toate acestea, nu există oare o chemare la a răspunde acestor provocări împreună? Un proverb african spune: „Ceea ce face ca o călătorie lungă să pară scurtă este a avea tovarăși de drum.” În „Marea migrație” a animalelor sălbatice între Serengeti și Masai Mara, puii trebuie să se bazeze pe forța adulților pentru a traversa râul și a escalada malul. Și pentru noi, de asemenea, există momente în care avem nevoie să fim purtați. Sau să învățăm să acceptăm să fim purtați...

Iar atunci când înfruntăm împreună astfel de provocări, pot apărea experiențe ale frumuseții, de transcendență, care ne ajută să descoperim scânteia care ne face să pornim la drum cu o nouă vitalitate²⁰.

În ziua învierii, doi dintre prietenii Mântuitorului au întors spatele Ierusalimului, unde fusese ucis (Luca 24,13-35). Dar, în timp ce mergeau, un străin li s-a alăturat. Când, mai târziu, Acesta s-a așezat la masă cu ei, au înțeles că ceea ce trăiau ei, era de fapt prezența lui Iisus Hristos. Străinii ne pot ajuta să discernem prezența lui Hristos și să înțelegem încă o dată că El rămâne cu noi întotdeauna.

„Nu vă temeți”, șoptește El în inimile noastre, „Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului” (Matei 28, 20). Conștientizăm oare această promisiune?

Precum aluatul ascuns în făină (Matei 13,33), chiar dacă avem posibilități limitate și poate ne simțim mici, vom îndrăzni oare să pornim din nou la drum, nu singuri, ci împreună cu alții, îmbogății reciproc, în timp ce călătorim împreună?

¹⁹ A se vedea „În căutarea adevărului” la https://taize.fr/ro_article26966.html. Acceptăm că acesta este un proces de învățare continuă, prin care îi ascultăm pe cei care au fost răniți, le recunoaștem suferința și facem tot ce putem pentru a asigura un mediu sigur pentru toți.

²⁰ (Fericitul) Sfântul Augustin: „Târziu te-am iubit, Frumusețe, atât de veche și totuși atât de nouă, târziu te-am iubit! Căci iată, tu te afli în lăuntru meu, iar eu în afara mea. Acolo, în afara mea, te căutam pe tine, și în urâtenia mea mă năpusteam asupra lucrurilor frumoase pe care le-ai creat. Tu erai cu mine, dar eu nu eram cu Tine! (...) M-ai atins și ai aprins în mine dorința după pacea ta! Confesiuni, 10.27.38. Traducere în limba română: Eugen Munteanu, editura Nemira 2006, p. 228

A fi voluntar în Taizé

Întâlnirile de la Taizé sunt posibile datorită unui grup de tineri voluntari: tineri cu vârste cuprinse între 18 și 29 de ani. Aceștia sunt primiți pentru perioade mai lungi în Taizé, de la câteva săptămâni până la un an. Dorim să împărtășim cu ei ceea ce este cel mai esențial în viața comunității noastre:

Împreună... în rugăciune

Nimic din ceea ce se întâmplă la Taizé nu ar fi posibil fără cele trei rugăciuni comune și tot prin rugăciune, voluntarii ne ajută să îi primim împreună pe toți cei care vin.

Împreună... în comunitate

Împreună, construim o comunitate mică și temporară cu tineri de pe toate continentele, din diferite Biserici, păstrând bogăția comună a diversității noastre.

Împreună ... în slujba altor oameni

Ajutați prin oferirea disponibilității voastre să întâmpinați tineri în comunitatea din Taizé. Pentru mai multe informații, a se vedea: www.taize.fr/volunteering

Călătorim împreună și în 2024

Evenimente planificate pentru 2024:

- Întâlniri internaționale la Taizé pe tot parcursul anului pentru tineri adulți cu vârste cuprinse între 18 și 35 de ani (pentru alte vârste, a se vedea site-ul Taizé).
- Săptămâna Mare și Paștele la Taizé între 24 Martie și 7 Aprilie 2024
- Întâlnire dedicată prieteniei dintre tinerii musulmani și creștini la Taizé între 7 și 12 iulie 2024
- Împărtășirea și mărturisirea credinței ortodoxe din 4 în 11 august 2021
- Săptămâna de reflecție dedicată tinerilor adulți cu vârste cuprinse între 18 și 35 de ani, din 25 august în 1 septembrie 2024
- Întâlnirea tinerilor adulți din 28 decembrie 2024 până în 1 ianuarie 2025. Orașul gazdă a celei de-a 47-a Întâlnire Europene va fi anunțat la Ljubljana.

www.taize.fr/dates